

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **V. M.**
zastoupen advokátkou Mgr. Ing. Martinou Tenglerovou, sídlem
Mírové náměstí 79, 432 01 Kadaň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2022, č.j. 37327/22/5200-10423-705778
a č.j. 37352/22/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 12. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2022, č.j. 37327/22/5200-10423-705778 a č.j. 37352/22/5200-10423-705778.
2. Prvním z žalobou napadených rozhodnutí byly k odvolání žalobce změněny platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně vydané Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 22. 12. 2021 pod č.j. 932220/21/2407-50522-404833, č.j. 932115/21/2407-50522-404833, č.j. 932066/21/2407-50522-404833, č.j. 931997/21/2407-50522-404833, č.j. 931860/21/2407-50522-404833. Předmětnými platebními výměry byla žalobci uložena pokuta:
 - ve výši 13 050 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2016
 - ve výši 13 050 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2017,
 - ve výši 13 050 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2018,
 - ve výši 13 050 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2019,
 - ve výši 9 800 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2020.Změna platebních výměrů spočívala v tom, že žalobci byly pokuty uloženy nikoli za nepodání daňových přiznání k dani silniční, ale za opožděná podání těchto daňových přiznání.
3. Druhým z žalobou napadených rozhodnutí bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně vydanému Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 22. 12. 2021 pod č.j. 931849/21/2407-50522-404833, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Předmětným platebním výměrem byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 717 Kč za nepodání daňového přiznání k dani silniční za část zdaňovacího období od 1. 1. 2021 do 18. 7. 2021.
4. Žalobce současně požadoval zrušení platebních výměrů na pokutu za opožděné tvrzení daně.

II.

Žaloba

5. Žalobce konstatoval, že mu byla výše uvedenými platebními výměry vyměřena pokuta za opožděné tvrzení daně za období roku 2016, 2017, 2018, 2019, 2020 a část období 2021 (1. 1. 2021 – 18. 7. 2021), neboť žalobce dle žalovaného nepodal daňová přiznání za výše uvedená období, a to i přesto, že byl dle žalovaného k jejich podání povinen. Žalobce názor žalovaného nesdílí, kdy má za to, že mu žádná povinnost k podání daňového přiznání k silniční dani za rozhodná období nevznikla, neboť on sám není uživatelem ani provozovatelem vozidel, za něž mu byla silniční daň a následně pak pokuta platebními výměry vyměřena. Žalobce je sice, čistě formálně, v registru vozidel i nadále evidován jako provozovatel, avšak tato informace neodpovídá skutečnosti, neboť žalobce vozidla odevzdal na základě písemné výzvy původnímu majiteli vozidel, a to účelové organizaci Leasing Kreditní bance Plzeň a.s., která však již před několika lety zanikla. O skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že žalobce nedisponuje vozidly, svědčí i skutečnost, že tento předmětná vozidla původně pořizoval za účelem podnikání, kdy však podnikatelskou činnost ukončil dne 14. 6. 2002. Dále pak o tom, že žalobce není provozovatelem vozidel, svědčí i fakt, že v roce 2002 (21. 2. 2002) byl jeden z návěsů evidován na jiného majitele, kdy pravděpodobně došlo k prodeji vozidla nebo jeho převodu, avšak bez účasti žalobce. Jednalo se konkrétně o návěs SPZ: X., resp. nyní RZ X. Je tedy zřejmé, že již v té době nebyla předmětná vozidla v držení a užívání žalobce, který je tak nemohl provozovat, neboť tyto řádně odevzdal na základě písemné výzvy již v roce 1994. Žalobce však nedisponuje informací, kdo byl převodcem předmětného návěsu ani na koho byl návěs převeden. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhuje zajištění výpisu z registru vlastníků návěsu od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002.

6. Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen o tom, že k podání daňového tvrzení, daňového přiznání, je povinován daňový subjekt, který skutečně daná vozidla provozuje, kdy se však v daném případě nejedná o žalobce. Zcela formalistickým přístupem žalovaného s odkazem na odůvodnění, že žalobce je v registru evidován jako provozovatel, dochází k citelnému zásahu do práv žalobce, neboť tento s ohledem na osud původního majitele – Kreditní banky, která byla zlikvidována a skončila v konkursním řízení, nemá žádnou možnost ani způsob, jak uvést právní – formální stav do souladu se stavem faktickým, tedy přepsat předmětná vozidla na skutečného provozovatele, případně učinit výmaz jeho osoby z registru vozidel. Žalobce několikrát namítal, že podpis na návrh na zápis do registru vozidel není jeho, taktéž dokládal výzvu k odevzdání vozidel, jakož i skutečnost, že vzhledem k tomu, že nedisponuje velkými technickými průkazy, kdy tyto taktéž odevzdal, není schopen zajistit přepis vozidel ve veřejném registru. Nic z toho však správce daně ani žalovaný nevezl v potaz a danými tvrzeními se odmítl zabývat, když pouze uvedl, že žalobce byl povinen podat daňová přiznání, neboť je evidován jako provozovatel v registru vozidel (čistě formálně).
7. Nad rámec výše uvedeného pak žalobce poukázal na skutečnost, že veškerá vozidla, jichž se daňové řízení týká, jsou starší 30 let, kdy je více než pravděpodobné, že v současné době ani nemohou sloužit svému účelu, a je otázkou, zda ještě vůbec někde fyzicky existují.
8. S ohledem na vše výše uvedené je žalobce toho názoru, že přístup žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně (správce daně) je v rozporu s ústavní zásadou přepjatého formalismu a vede fakticky k nespravedlivému vyměření daňové povinnosti, navíc za situace, kdy žalobce nebude schopen tento stav změnit a vyměřené daně a pokuty nikdy splatit, neboť tyto částky se po dobu jeho života budou nadále navyšovat, neboť není žádného právního nástroje, jak zhojit a změnit stav, který je v současné době evidován v registru vozidel. Výše uvedené pak bylo jedním z důvodů, proč se žalobce dostal do tíživé finanční situace, kterou nebyl schopen řešit, a dostal se tak do úpadku, kdy byl nucen podat návrh na schválení oddlužení. Postup správce daně, jakož i žalovaného se při opření o toliko formální skutečnosti ve vztahu k provozování vozidla a při nezohlednění rozhodných materiálních skutečností, popsaných výše, vymyká principu předvídatelnosti a zákazu libovůle orgánů veřejné moci, čímž dochází k citelnému zásahu do práv žalobce.
9. Nad rámec všeho výše uvedeného žalobce dále poukázal na skutečnost, že on sám žil několik let v cizině, konkrétně pak ve Španělsku, kdy tedy ani nemohl fakticky předmětná vozidla provozovat. Taktéž poukázal na to, že v současné době řádně plní oddlužení, kdy se však obává toho, že pokud bude i nadále správcem daně pokračováno ve formálním přístupu ve vztahu k vyměřování silniční daně, bude jeho situace neudržitelná a on sám se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dostane do existenčních problémů. K posledně uvedenému žalobce poukázal na skutečnost, že se v daném řízení jedná o pohledávky, které vznikly před schválením oddlužení a jako takové budou uspokojeny v rámci insolvenčního řízení, a to na úkor ostatních věřitelů, neboť k jejich platbě by žalobce neměl být vůbec povinován, a to z důvodu, že není faktickým provozovatelem předmětných vozidel a tudíž není daňovým subjektem, jež by byl povinen podávat daňová přiznání k silniční dani za roky 2016 – 2021. V takovém případě tedy nemají platební výměry dotýkající se rozhodného období, jimiž byla žalobci stanovena povinnost uhradit pokuty za opožděná daňová tvrzení oporu v zákonných ustanoveních a těmito rozhodnutími, jakož i rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do práv žalobce, kdy žalobce považuje postup, jakož i rozhodnutí správního orgánu za nezákonný.

10. Žalobce uzavřel, že je přesvědčen o tom, že nezákonný postup žalovaného vyplývá nejen z jeho liknavosti, formálnosti, ale taktéž z nedostatečné vůle zabývat se žalobcem uváděnými skutečnostmi, vyplývajícími nejen z výzvy k odevzdání vozidel, ale taktéž ze zákonných ustanovení dotýkajících se zásad daňové řízení uvedených v § 2 a násl. zákona č. 180/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), jakož i v rozporu se zákonnými předpisy, když povinností správce daně je vybírat daň ve výši správně stanovené, tak aby toto nebylo nejen nespravedlivé, ale taktéž nepředvídatelné. V důsledku výše uvedeného tak má žalobce za to, že žalovaný svým nezákonným rozhodnutím pochybil, kdy mu nezbyvá nic jiného, než se obrátit na soud.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní argumentace de facto koresponduje s námitkami již uplatněnými v odvoláních proti platebním výměrům na pokutu za opožděné tvrzení daně, přičemž s těmito se žalovaný vypořádal již v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí a i nadále setrvává na svém právním názoru.
12. K žalobní námitce *stran poplatníka a předmětu daně* žalovaný uvedl, že dle § 250 odst. 1 daňového řádu pokuta vzniká přímo ze zákona ve stanovené výši, nastanou-li zde předpokládané skutečnosti. Pokud daňový subjekt podá daňové přiznání po zákonem stanovené lhůtě a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, nebo daňové přiznání nepodá vůbec, správce daně uloží pokutu platebním výměrem. Vzhledem k tomu, že vznik i výše pokuty jsou stanoveny přímo v zákoně, správce daně pokutu pouze sdělí daňovému subjektu platebním výměrem, který je pouze deklaratorním rozhodnutím, kterým se oznamuje výše pokuty, bez možnosti správního uvážení. Vzhledem k tomu, že pokuta vzniká přímo ze zákona, nemá správce daně možnost její výši ovlivnit. Správce daně není oprávněn od uložení pokuty upustit, neboť daňový řád to neumožňuje. Jedná se o sankci za pozdní podání daňového přiznání.
13. Pokuta za opožděné tvrzení daně je v systému správních deliktů podřazena pod tzv. jiné správní delikty. U jiných správních deliktů se v zásadě uplatňuje tzv. objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní stav, za výsledek). Správce daně tedy u pokuty za opožděné tvrzení daně nehodnotí subjektivní stránku, tj. i otázku zavinění, ale pouze to, zda došlo k porušení právní povinnosti jednáním daňového subjektu. Vzhledem k tomu, že pokuta za opožděné tvrzení daně je konstruována na objektivní odpovědnosti (tuto odpovědnost nese i ten, kdo tento stav nezavinil) tzn., že zde absentuje subjektivní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stránka, tj. i otázka zavinění, nehodnotí správce daně tedy ani formu tohoto zavinění, tj. zdali k zavinění došlo úmyslným jednáním nebo nedbalostním jednáním.

14. Žalobní námitka, v níž žalobce uvádí, že není poplatníkem daně a zpochybňuje existenci předmětu daně, byla částečně uplatněna již v odvolání proti platebním výměřům, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími, přičemž zde bylo žalovaným uvedeno, že veškeré odvolací námitky směřující do hmotněprávní roviny stanovení daně silniční za situace, kdy je daň pravomocně stanovena, je nutno posoudit jako irelevantní. Žalovaný na této argumentaci setrvává a připomíná, že je tato námitka uplatněna v žalobě, jež směřuje proti napadeným rozhodnutím, jimiž bylo rozhodnuto o příslušenství daně, kterým je dle § 2 odst. 5 daňového řádu mimo jiné pokuta za opožděné tvrzení daně. Žalobce tedy uplatňuje tuto námitku nikoliv v pravomocně ukončeném řízení o odvolání proti platebním výměřům na daň silniční, ale v řízení, jímž byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně a které bylo pravomocně ukončeno doručením napadených rozhodnutí dne 7. 10. 2022. Judikatura Nejvyššího správního soudu i obecných soudů setrvale konstatuje, že proti deklaratornímu rozhodnutí o příslušenství daně, tedy i platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně (tak jako v tomto případě) jsou jakékoliv námitky týkající se oprávněnosti daňové povinnosti zcela irelevantní. Žalovaný tedy v daném případě vůbec nezkoumá zákonnost podkladového rozhodnutí, tedy to, zdali je žalobce poplatníkem daně nebo zdali existuje předmět daně, nýbrž to, zdali byly naplněny zákonné podmínky pro uložení pokuty za opožděné tvrzení daně. Námitka žalobce tak směřuje proti jinému rozhodnutí, než je nyní napadeno žalobou, pročež je tedy irelevantní.
15. K žalobní námitce týkající se *insolvenčního řízení* žalovaný uvedl, že tato námitka svým obsahem rovněž směřuje do oblasti stanovení, resp. úhrady samotné daně silniční, přesto však se k ní žalovaný níže vyjádří. Námitkou týkající se insolvence se žalovaný rovněž částečně v napadených rozhodnutích zabýval, a to v souvislosti s aplikací § 243 odst. 2 daňového řádu na nabytí právní moci platebních výměřů, kterými byla žalobci stanovena daňová povinnost. Žalovaný si dovolí zrekapitulovat, že insolvenční řízení ve věci žalobce bylo zahájeno Krajským soudem v Plzni dne 19. 4. 2021, a to vyhláškou č.j. KSPL 51 INS 7296/2021-A-2. Dne 19. 7. 2021 pak rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením č.j. KSPL 51 INS 7296/2021-A-8 tak, že zjistil úpadek žalobce a povolil řešení úpadku oddlužením. Vzhledem k tomu, že lhůta pro přihlášení pohledávek byla Krajským soudem v Plzni v usnesení č.j. KSPL 51 INS 7296/2021-A-8 ze dne 19. 7. 2021 stanovena ve lhůtě 2 měsíců ode dne zveřejnění tohoto usnesení, přihlásil správce daně pohledávku, v níž byly obsaženy mj. i nedoplatky vztahující se k platebním výměřům na daň silniční do insolvenčního řízení, přičemž tato byla doručena Krajskému soudu v Plzni dne 15. 9. 2021. Dne 12. 10. 2021 proběhlo přezkumné jednání ve věci předmětného insolvenčního řízení, což mělo vliv nejen na nabytí právní moci platebních výměřů na daň silniční, ale především na možnost přihlášení pohledávek do insolvenčního řízení, neboť pohledávku lze v insolvenčním řízení uspokojit, byla-li daň stanovena do okamžiku ukončení přezkumného jednání a byla-li řádně přihlášená. Zatímco pohledávky vyplývající ze stanovení daně silniční přihlášeny do insolvenčního řízení byly, tak v případě pohledávek vyplývajících z uložení pokuty za opožděné tvrzení daně tomu tak nebylo. Platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně byly vydány po ukončení přezkumného jednání a z tohoto důvodu tedy nebyly přihlášeny a nejsou tedy ani specifikovány v seznamu přihlášených pohledávek, kde je pohledávka správce daně vedena pod č. P8 a č. P9.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Nadto lze rovněž odkázat na již uvedené v odst. [26] rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2022, č.j. 37352/22/5200-10423-705778, kde je s odkazem na znění § 170 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů uvedeno, že z uspokojení v insolvenčním řízení jsou vyloučeny sankce vznikající na základě obecné právní úpravy u uvedených povinností, pokud přirostly po rozhodnutí o úpadku. To, že jednou z těchto sankcí je i pokuta za opožděné tvrzení daně, konstatoval Vrchní soud v Praze v rozsudku č.j. 104 VSPH 749/2017-75 ze dne 4. 11. 2017. K námitce žalobce lze tedy shrnout, že daňové nedoplatky vyplývající z platebních výměrů na pokuty za opožděné tvrzení daně nebudou v rámci insolvenčního řízení uspokojeny vůbec, a proto je tato námitka, ve které žalobce vyjadřuje obavy s jejich případným hrazením v rámci insolvenčního řízení, zcela nedůvodná.
17. Žalovaný uzavřel, že má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné.

IV.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

20. Pro posouzení žalobních námitek je podstatná existence ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu, podle kterého se příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.
21. Pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu je tedy příslušenstvím daně, které sleduje osud daně.
22. Pokud jde o otázku okruhu žalobních námitek, které lze důvodně vznášet ve vztahu k rozhodnutí o vyměření daně a které naopak ve vztahu k rozhodnutí o stanovení příslušenství daně, k tomu již existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu.
23. Zmínit lze například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č.j. 4 Afs 75/2015-23 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl: „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, který byl publikován pod č. 1182/2007 Sb. NSS, ve vztahu k původnímu znění § 63 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož se při nezaplacení daně ve lhůtě splatnosti předepisovalo penále, učinil závěr, že přezkoumává-li odvolací orgán rozhodnutí, jímž byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost bradit dluh řádně sdělena, zda skutečně daňový subjekt platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda bylo penále stanoveno v souladu s § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud. Také v dalším rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, Nejvyšší*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní soud dovodil, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu povinnost zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o předepsání penále k této dlužné dani úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně. S touto judikaturou vztahující se k rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v posuzované věci a nemá důvod se od ní odchýlit. Úrok z prodlení byl totiž podle § 58 zákona o správě daní a poplatků příslušenstvím daně, který sledoval její osud, takže pokud pravomocné rozhodnutí o vyměření daně existovalo, mohlo být z povahy věci při přezkoumání na něho navazujícího vyrozumění o předpisu úroku z prodlení odvolacím orgánem a soudem posuzováno jen to, zda daňový subjekt skutečně nesplnil daňovou povinnost ve stanovené lhůtě a zda byla výše penále správně vypočtena.”

24. Skutečnost, že je tomu tak obdobně i v případě pokuty za opožděné tvrzení daně, lze dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č.j. 1 Afs 54/2019 - 25, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Soud uzavírá, že „stanovená daň“ je pravomocně stanovenou daní dle § 147 daňového řádu. Pokuta za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu je příslušenstvím daně a sleduje její osud. Dojde-li ke změně výše „stanovené daně“, změní se i výše uložené pokuty. Výše uložených a ukládaných pokut musí vždy vycházet z konečné výše stanovené daně (srov. však bod [48] rozsudku).”*

B.

25. V případě žalobce došlo k vyměření daně silniční za zdaňovací období roku 2016, 2017, 2018, 2019, 2020 a část zdaňovacího období roku 2021 platebními výměry prvoinstančního orgánu ze dne 31. 8. 2021 a ze dne 22. 12. 2021.
26. Žalobce proti těmto platebním výměrům podal odvolání.
27. Jak pak vyplývá z rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 4. 11. 2021, došlo těmito rozhodnutími k zastavení odvolacích řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, podle kterého správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. A to odkazem na ustanovení § 243 odst. 2 daňového řádu, podle kterého ukončením přezkumného jednání nebo schválením zprávy o přezkumu soudem nabývá nepravomocné rozhodnutí v nalézacím řízení týkajícím se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, právní moci, s tím že *„usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. KSPL 51 INS 7296/2021-A-8 ze dne 19.07.2021 byl zjištěn úpadek dlužníka V. M, RČ: X., bytem L. Soud povolil řešení úpadku dlužníka oddlužením. Dne 12.10.2021 proběhlo přezkumné jednání.”*
28. Na tomto místě je vhodné zmínit závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 7. 2021, č.j. 9 Afs 71/2021 - 52. Nejvyšší správní soud uvedl: *„Rozhodnou pro nyní projednávanou věc je skutečnost, že odvolací řízení bylo ze zákona zastaveno a napadená rozhodnutí ze dne 29. 7. 2015 nabyla podle § 243 odst. 2 daňového řádu ukončením zvláštního přezkumného jednání dne 22. 2. 2016 právní moci. Žalobkyni, která tak neměla možnost docílit věcného přezkumu rozhodnutí v daňovém řízení, náležela pouze možnost bránit se proti rozhodnutím přímo žalobou ve správním soudnictví (bliže viz rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2017, č. j. 1 Afs 141/2017 – 34, či ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 – 55, č. 1472/2008 Sb. NSS).”*

C.

29. Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.

30. S ohledem na to, že žalobce nepodal žalobu proti rozhodnutím o vyměření daně, resp. nedosáhl jejich zrušení, nemohl v řízení o žalobě proti rozhodnutím o příslušenství daně „úspěšně namítat jejich nezákonnost proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně.“
31. Jak vyplývá ze žaloby, žalobce namítal, že mu nevznikla povinnost k podání přiznání k silniční dani, neboť nebyl uživatelem ani provozovatelem vozidel, návrh na zápis do registru vozidel není jeho, s ohledem na to, že nedisponuje velkými technickými průkazy, není schopen zajistit přepis vozidel ve veřejném registru, veškerá vozidla jsou starší 30 let, tedy je více než pravděpodobné, že nemohou sloužit svému účelu nebo již neexistují, došlo k nespravedlivému vyměření daňové povinnosti, že žil několik let ve Španělsku, nemohl tedy předmětná vozidla fakticky provozovat.
32. Veškeré tyto námitky měl žalobce uplatnit v řízení o vyměření daní, neboť je jimi zpochybňována samotná existence daňové povinnosti. Správní orgány se těmito námitkami nemohly věcně zabývat v řízení o pokutách za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, stejně tak se jimi nemohl zabývat ani soud v řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím směřující.
33. Pokud jde o otázku likvidačního charakteru, resp. nepřiměřenosti výše pokuty za opožděné tvrzení daně, je vhodné odkázat na závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl ÚS 24/14. V bodě 54 odůvodnění Ústavní soud uvedl, že „nepřípustný je přitom takový zásah do majetku, v důsledku kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost, jinými slovy řečeno, nepřípustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Jestliže je výše pokuty za opožděné tvrzení daně vázána na subjekt plátce daně a je odvozena od výše daně (na základě ekonomické aktivity), která je předmětem tvrzení, a dále od doby neplnění povinnosti tvrzení daně, tedy od intenzity porušení daňové povinnosti, a je navíc omezena stanovenou maximální hranicí, nelze než uzavřít, že nepředstavuje natolik intenzivní zásah do majetkových poměrů, který by na dotčený subjekt nakládal nesnesitelné břemeno. Nazíráno z pohledu ústavně zaručených práv a svobod tvrzený zásah odpovídá principu (kritériu) přiměřenosti.“ V bodu 56 pak Ústavní soud uvedl, že „stojí na stanovisku, že výše sankce (procentuální hodnota určená zákonodárcem přímo v zákoně) sama zohledňuje závažnost porušení daňové povinnosti a do značné míry i individuální ekonomické poměry sankcionovaného subjektu. Je zcela nepochybné, že dané opatření je přiměřené zamýšlenému cíli. Sankcionování porušení povinnosti je učiněno předvídatelným a dopředu určitelným způsobem, který vylučuje libovůli ze strany rozhodujícího orgánu, a je zcela na konkrétním daňovém subjektu, kdy splní povinnost a břemeno tvrzení ohledně svých daňových povinností, do jaké míry bude zasaženo do jeho majetkové sféry a v jaké výši bude realizovat na základě zákona stanovený příjem veřejného rozpočtu. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením uvedeným v návrhu, že v posuzovaném případě může v krajních případech dojít až k nepřiměřenému zásahu do majetkových poměrů jedince.“

V.

Rozhodnutí soudu

34. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

35. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

36. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. října 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.